

Brat našega presvitelega cesarja Franca Jožefa, pokojni nadvojvoda in poznejši nesrečni mehikanski cesar Maksimilijan, sprožil je bil blago misel, naj bi se sezidala v spomin na srečno in čudovito rešitev Bogu v zahvalo velika in krasna cerkev na Dunaji. To se je tudi zgodilo; po vsem cesarstvu so se nabirali denarji v ta namen in v 24. dan aprila 1856. leta se je vložil temeljni kamen za to velikansko cerkev, ki je najlepša dika dunajskemu mestu.

Človek se skoraj nagledati ne more iz samega rezanega kamena umeteljno sestavljenega ozidja. Ta cerkev je pravi vzor umetelnosti, pravo zidarsko čudo denašnje dobe. Niti iz lesa bi kipar ne mogel izrezati tega, kar se tukaj vidi sestavljeno iz lepo rezanega kamena. Dvanajst stebrov ločuje cerkveno ladijo od ostalih prostorov, a najkrasnejše je svetišče. Njegov obok podpira v podolgastem pólukrogu 14 stebrov, a za njimi je okolo in okolo prostorno hodišče, opasano s sedmerimi krasno izdelanimi kapelicami. Cerkev je zidana po načrtu in vodstvu domačega umetelnika Ferstela na v gotskem zlogu. V našem stoletju je ni lepše stavbe v gotskem zlogu, nego je ta Dunajska cerkev, posvečena našemu Odrešeniku, ali kakor jo sploh imenujejo „Votivno cerkev.“ Zidali so to cerkev nad 20 let in v 24. dan aprila 1879. leta, v dan petindvajsetletnice cesarjeve srebrne poroka, bila je slovesno odprta.

Uboji Maksimilijan, brat našega presvitelega cesarja, pač ni mislil, ko je bil sprožil blago misel za zidanje te prekrasne veže božje ter je tudi sam bil v ta namen položil precejšno vsoto denarja, da predno bude delo izvršeno, krila bude njegovo truplo tesna grobnica v kapucinskih podzemeljskih prostorih. Vsemogočni Bog naj mu dá v plačilo za to gledati nepopisljive lepote večnega raja! —

— 6.

Zvonček in vijolica.

Bilo je zgodaj v zepomladi. Priroda je že sejala zeleno listje po drevju in popki so se jeli polagoma odpirati. Zvonček je ponosno vzdigal svojo snežnobelo glavico na vrsti. Oholo se je posmehával vijolici, ki je poleg njega jedva pokukávala iz zemlje, ozirajoč se, je-li že dovolj toplo, je-li že izkópnel sneg. „Hej, soseda!“ nagovori jo oholi zvonček, „kako si vender lepa! Še zdaj tičiš v zemlji! Poglej mene, kako sem visoko in lepo vzrastel, in kako lepó sem že razvit!“ Pohlevna vijolica mirno posluša prezirljivega soseda in molčí.

Druzega dne pokrijejo megle nebo in sneg začne novič naletávati. Skoraj pobéli vrt in mraz opari cvetje, kar se ga je bilo že razvilo. . .

Ne dolgo potem se zopet prikaže ljubo solnce in prijazno ogréva zemljo; sneg se skoraj staja. Zdaj se vijolica vzpné k višku, lepó se razvije in prijetno zadiši. Ozré se po zvončku, ali ni ga bilo več. Sneg je pokončal in zamoril ošabno cvetico, ker je bila že previsoko vzrastla, a vijolici ni mogel do živega, ker je bila še pregluboko v zemlji.

J. Bösa.